

"মৰমৰ সন্তানসকল – স্মৰণৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম বিনাশ হয়, ট্ৰান্সৰ (ধ্যানৰ) দ্বাৰা নহয়। ট্ৰান্স হৈছে পাই-পইচাৰ খেল, সেয়েহে ট্ৰান্সত যোৱাৰ আশা নাৰাখিবা"

প্ৰশ্ন: মায়াৰ ভিন্ন-ভিন্ন ৰূপৰ পৰা ৰক্ষা পাবৰ কাৰণে পিতাই কোনটো এটা কথাৰ প্ৰতি সন্ধান কৰি দিয়ে?

উত্তৰ: মৰমৰ সন্তানসকল, ট্ৰান্সত যোৱাৰ আশা নাৰাখিবা। জ্ঞান-যোগৰ লগত ট্ৰান্সৰ কোনো সম্বন্ধ নাই। অধ্যয়ন হৈছে মুখ্য। কোনোৱে ট্ৰান্সত গৈ কয় - মোৰ তাত মম্মা আহিল, বাবা আহিল। এই সকলো সূক্ষ্ম মায়াৰ সংকল্প, ইয়াৰ পৰা বহুত সন্ধানত থাকিব লাগে। মায়াই কোনো সন্তানৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি ওলোটো কাম কৰাই দিয়ে সেয়েহে ট্ৰান্সৰ আশা ৰাখিব নালাগে।

ওঁম শান্তি। মিঠা-মিঠা আত্মিক সন্তানসকলে এয়া বুজি পাইছে যে এফালে হৈছে ভক্তি আনফালে হৈছে জ্ঞান। ভক্তিৰ পৰিসৰ বিশাল আৰু শিকাওঁতাও অনেক আছে। শাস্ত্ৰইও শিকায়, মনুষ্যইও শিকায়। ইয়াত কোনো শাস্ত্ৰও নাই, মনুষ্যও নাই। ইয়াত শিকাওঁতা এজন আত্মিক পিতা যিয়ে আত্মাসকলক শিকায়। আত্মায়ে ধাৰণা কৰে। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ এই সকলো জ্ঞান আছে, তেওঁৰ ৪৪ চক্ৰৰ জ্ঞান আছে, সেয়েহে তেওঁক স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী বুলিও ক'ব পাৰি। আমি সন্তানসকলকো স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী কৰি তোলে। বাবাও ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত আছে, সেয়েহে তেওঁক ব্ৰাহ্মণ বুলিও ক'ব পৰা যায়। আমিও তেওঁৰ সন্তান ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা হওঁ। এতিয়া পিতাই বহি স্মৃতিৰ যাত্ৰা শিকাই আছে, ইয়াত হঠযোগৰ কোনো কথা নাই। তেওঁলোকে হঠযোগৰ দ্বাৰাই ট্ৰান্স আদিত যায়। এয়া কোনো মহত্বপূৰ্ণ কথা নহয়। ট্ৰান্সৰ মহত্ব একোৱে নাই। ট্ৰান্স হৈছে একপ্ৰকাৰ পাই-পইচাৰ খেল। তোমালোকে কাকো এনেকৈ ক'ব নালাগে যে আমি ট্ৰান্সত যাওঁ কিয়নো আজিকালি বিদেশ আদিত য'তে-ত'তে অনেক ট্ৰান্সত যায়। ট্ৰান্সত গ'লে তেওঁলোকৰো কোনো লাভ নাই, তোমালোকৰো কোনো লাভ নাই। বাবাই জ্ঞান দিছে। ট্ৰান্সত স্মৃতিৰ যাত্ৰাও নাই, জ্ঞানো নাই। ধ্যান অথবা ট্ৰান্সত যোৱাসকলে কেতিয়াও কোনো জ্ঞান নুশুনিব আৰু কেতিয়াও পাপ ভস্ম নহ'ব। ট্ৰান্সৰ মহত্ব একো নাই। সন্তানসকলে যোগ লগায়, তাক ট্ৰান্স বুলি কোৱা নহয়। স্মৰণৰ দ্বাৰাই বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। ট্ৰান্সত বিকৰ্ম বিনাশ নহয়। বাবাই সন্ধান কৰি দিয়ে যে সন্তানসকল ট্ৰান্সৰ চখ নাৰাখিবা।

তোমালোকে জানা যে এই সন্ন্যাসীসকলে জ্ঞান তেতিয়া পায় যেতিয়া বিনাশৰ সময় হয়। তোমালোকে তেওঁলোকক নিমন্ত্ৰণ দি থাকিলেও এই জ্ঞান তেওঁলোকৰ কলহত (বুদ্ধিত) সোনকালে ধাৰণ নহয়। যেতিয়া বিনাশ সন্মুখত দেখিব তেতিয়া আহিব। ভাবিব এতিয়াতো মৃত্যু সমাগত। যেতিয়া সন্মুখত দেখিব তেতিয়া মানিব। তেওঁলোকৰ ভূমিকা অন্তিমত। তোমালোকে কোৱা যে এতিয়া বিনাশ হওঁ-হওঁ, মৃত্যু আহিব। তেওঁলোকে ভাবে যে এইবোৰ এওঁলোকৰ মিছা কাহিনী।

তোমালোকৰ বৃক্ষ লাহে লাহে বৃদ্ধি পায়। সন্ন্যাসীসকলক মাত্ৰ ক'ব লাগে যে পিতাক স্মৰণ কৰা। এইটোও পিতাই বুজায় যে তোমালোকে চকু বন্ধ কৰিব নালাগে। চকু বন্ধ হৈ থাকিলে পিতাক কেনেকৈ দেখিবা? আমি আত্মা হওঁ, পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ ওচৰত বহি আছোঁ। তেওঁক দেখা পোৱা নাযায়, কিন্তু এই জ্ঞান বুদ্ধিত আছে। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে পৰমপিতা পৰমাত্মাই আমাক পঢ়াই আছে - এই শৰীৰৰ (ব্ৰহ্মাৰ) আধাৰত। ধ্যান আদিৰ কোনো কথা নাই। ধ্যানত যোৱাটো কোনো ডাঙৰ কথা নহয়। এই ভোগ আদি সকলো নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। চাকৰ (সেৱাধাৰী) হৈ ভোগ লগাই আহাঁ। যেনেকৈ চাকৰসকলে ডাঙৰ লোকক আপ্যায়ন কৰে। তোমালোকো চাকৰ হোৱা, দেৱতাসকলক ভোগ লগাবলৈ যোৱা। তেওঁলোক হৈছে ফৰিষ্টা (পৰী)। তাত মম্মা বাবাক দেখিবলৈ পায়। সেই সম্পূৰ্ণ মূৰ্তিও লক্ষ্য-উদ্দেশ্য হয়। তেওঁলোকক এনেকুৱা ফৰিষ্টা কোনে কৰি তুলিলে? বাকী ধ্যানত যোৱাতো কোনো ডাঙৰ কথা নহয়। যেনেকৈ শিৱবাবাই ইয়াত তোমালোকক পঢ়ায়, তেনেকৈ তাতো শিৱবাবাই এওঁলোকৰ দ্বাৰা কিবা বুজাব। সূক্ষ্মবতনত কি হয়, এইয়া কেৱল জানিব লাগে। বাকী ট্ৰান্স আদিক কোনো মহত্ব দিব নালাগে। কাৰোবাক ট্ৰান্স দেখুওৱাতো এয়াও ল'ৰালীৰ ধেমালি। বাবাই সকলোকে সন্ধান কৰি দিয়ে - ট্ৰান্স ন্যাবা, ইয়াতো কেতিয়াবা মায়াৰ প্ৰৱেশ হৈ যায়।

এইয়া হৈছে অধ্যয়ন। কল্পই-কল্পই পিতা আহি তোমালোকক পঢ়ায়। এতিয়া হৈছে সংগমযুগ। তোমালোক স্থানান্তৰ হ'ব লাগিব। ড্ৰামাৰ প্লেণ অনুসৰি তোমালোকে ভূমিকা পালন কৰি আছা, ভূমিকাৰ মহিমা আছে। পিতা আহি ড্ৰামা অনুসৰি পঢ়ায়। তোমালোকে পিতাৰ পৰা এবাৰ পঢ়ি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা নিশ্চয় হ'ব লাগে। ইয়াত সন্তানসকল আনন্দিত হয়।

আমি পিতাকো আৰু ৰচনাৰ আদি মধ্য অন্তকো জানিছো। পিতাৰ শিক্ষা প্ৰাপ্ত কৰি বহুত হৰ্ষিত হ'ব লাগে। তোমালোকে পঢ়িছাই নতুন সৃষ্টিৰ বাবে। তাত হয়ই দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য সেয়েহে নিশ্চয় পুৰুষোত্তম সংগম যুগত পঢ়িবলগীয়া হয়। তোমালোক এই দুখৰ পৰা মুক্ত হৈ সুখলৈ যোৱা। ইয়াত তমোপ্ৰধান হোৱাৰ কাৰণে তোমালোক বেমাৰ আদিত ভোগা। এই সকলো ৰোগ শেষ হৈ যাব। মুখ্য হৈছে অধ্যয়ন, ইয়াৰ লগত ট্ৰান্স আদিৰ কানেক্সন (সম্বন্ধ) নাই। এইটো ডাঙৰ কথা নহয়। বহুত ঠাইত এনেকৈ ধ্যানত গুচি যায় তাৰ পাছত কয় মম্মা আহিল, বাবা আহিল। পিতাই কয় এইয়া একোৱেই নহয়। পিতাইতো এটাই কথা বুজায় - তোমালোক আধা কল্প যি দেহ-অভিমানী হৈ গ'লা, এতিয়া দেহী-অভিমানী হৈ পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব, ইয়াকে স্মৃতিৰ যাত্ৰা বুলি কোৱা হয়। যোগ বুলি ক'লে যাত্ৰা কৰাতো প্ৰতিপন্ন (সিদ্ধ) নহয়। তোমালোক আত্মাসকল ইয়াৰ পৰা যাব লাগিব, তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হ'ব লাগিব। তোমালোকে এতিয়া যাত্ৰা কৰি আছে। তেওঁলোকৰ যি যোগ, তাত যাত্ৰাৰ কথা নাই। হঠযোগীতো অনেক আছে। সেইয়া হৈছে হঠযোগ, এইয়া হৈছে পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। এনেদৰে আৰু কোনেও কেতিয়াও নুবুজাব। এয়াটো হৈছে অধ্যয়ন। পিতাৰ সন্তান হৈ তাৰ পিছত পঢ়িব আৰু পঢ়াব লাগে। পিতাই কয় -তোমালোকে মিউজিয়াম খোলা, নিজে নিজে তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহিব। নিমন্ত্ৰণ কৰাৰ কষ্ট নহ'ব। ক'ব এই জ্ঞানতো বহুত ভাল, কেতিয়াও শুনা নাছিলো। ইয়াততো কেৰেক্টাৰ (চৰিত্ৰ) শুধৰণি হয়। মুখ্য হৈছে পবিত্ৰতা, যাৰ ওপৰতেই হলস্থূল আদি হয়। বহুত ফেইলো হয়। তোমালোকৰ অৱস্থা এনেকুৱা হৈ যায় যে এই সৃষ্টিত থাকিও তাক নেদেখা। খাওঁতে-লওঁতেও তোমালোকৰ বুদ্ধি সেইফালে থাকিব লাগে। যেনেদৰে পিতাই নতুন ঘৰ সাজিলে তেতিয়া সকলোৰে বুদ্ধি নতুন ঘৰৰ ফালে গুচি নাযায় জানো। এতিয়া নতুন সৃষ্টি ৰচনা হৈ আছে। বেহদৰ পিতাই বেহদৰ ঘৰ সাজি আছে। তোমালোকে জানা যে আমি স্বৰ্গবাসী হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। এতিয়া চক্ৰ পূৰ্ণ হ'ল। এতিয়া আমি ঘৰ আৰু স্বৰ্গলৈ যাব লাগিব গতিকে তাৰ কাৰণে পবিত্ৰও নিশ্চয় হ'ব লাগিব। স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰা পবিত্ৰ হ'ব লাগিব। স্মৃতিতেই বিঘ্ন আছে, ইয়াতেই তোমালোকৰ যুদ্ধ। পঢ়াত যুদ্ধৰ কথা নাথাকে। পঢ়াতো একেবাৰে সাধাৰণ। ৪৪ৰ চক্ৰৰ ন'লেজতো (জ্ঞান) বহুত সহজ। বাকী নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা, এই ক্ষেত্ৰত যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। পিতাই কয় -স্মৃতিৰ যাত্ৰাক নাপাহৰিব। অতি কমেও ৪ (আঠ) ঘণ্টাতো নিশ্চয় স্মৰণ কৰিব। শৰীৰ নিৰ্বাহৰ কাৰণে কৰ্মও কৰিব লাগে। টোপনিও যাব লাগে। সহজ মাৰ্গ নহয় জানো। যদি কোৱা হয় টোপনি নাযাবা, এয়াতো হঠযোগ হৈ গ'ল। হঠযোগীতো বহুত আছে। পিতাই কয় - সেইফালে একো নাচাবা, তাত একো লাভ নহয়। কিমান হঠযোগ আদি শিকায়। এই সকলোবোৰ হৈছে মনুষ্য মত। তোমালোক আত্মা, আত্মাই শৰীৰ ধাৰণ কৰি ভূমিকা পালন কৰে, ডাক্তাৰ আদি হয়। কিন্তু মনুষ্য দেহ-অভিমানী হৈ গৈছে - মই অমুক হওঁ...।

এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে - মই আত্মা হওঁ। পিতাও হৈছে আত্মা। এই সময়ত তোমালোক আত্মাসকলক পৰমপিতাই পঢ়ায় সেই কাৰণে গায়ন আছে - আত্মা পৰমাত্মা বেলেগে থাকিল বহুকাল... কল্প-কল্পই মিলিত হয়। বাকী যি সংসাৰ আছে, সেই সকলো দেহ-অভিমানত আহি দেহ বুলি ভাবিয়ে পঢ়ে আৰু পঢ়ায়। পিতাই কয় মই আত্মাসকলক পঢ়াওঁ। জজ, বেৰিষ্টাৰ আদিও (শৰীৰ এৰিলে) আত্মা হয়গৈ। তোমালোক আত্মাসকল সতোপ্ৰধান পবিত্ৰ আছিল। আকৌ ভূমিকা পালন কৰি-কৰি পতিত হৈ পৰিলা সেইবাবে আহ্বান কৰা - বাবা আহি আমাক পাৱন আত্মা কৰি তোলা। পিতাতো হয়ই পবিত্ৰ। এই কথা যেতিয়া শুনিব তেতিয়া ধাৰণা হ'ব। তোমালোক সন্তানকলৰ ধাৰণা হয় সেয়েহে তোমালোক দেৱতা হোৱাগৈ। আৰু কাৰো বুদ্ধিত নবহিব কিয়নো এয়া নতুন কথা। এয়া হৈছে জ্ঞান। সেয়া হৈছে ভক্তি। তোমালোকেও ভক্তি কৰি-কৰি দেহ অভিমানী হৈ পৰা। এতিয়া পিতাই কৈছে সন্তানসকল, আত্মা-অভিমানী হোৱা। আমি আত্মাসকলক পিতাই এই শৰীৰৰ দ্বাৰা পঢ়ায়। প্ৰত্যেক মুহূৰ্ততে মনত ৰাখা যে এয়া এটাই সময় যেতিয়া আত্মাসকলৰ পিতা পৰমপিতাই পঢ়ায়। বাকীতো এই সংগমযুগৰ বাহিৰে গোটেই ড্ৰামাত কেতিয়াও ভূমিকাই নাই, সেইকাৰণে পিতাই তথাপিও কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰা, পিতাক স্মৰণ কৰা। এইয়া বহুত উচ্চ যাত্ৰা - আৰোহণ কৰিলে বৈকুণ্ঠ ৰস খাবলৈ পায়। বিকাৰত অধঃপতিত হ'লে একেবাৰে ভাগি-চিঙি চুৰমাৰ হৈ যায়। তথাপিও স্বৰ্গলৈতো আহিব, কিন্তু পদ বহুত কম হ'ব। এয়া ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। ইয়াত কম পদধাৰীও লাগে, সকলোৱে জানো জ্ঞানত চলে। তেতিয়াহ'লেতো পিতাই বহুত সন্তান পোৱা উচিত। যদি পায়ো সেয়া অলপ সময়ৰ বাবেহে। তোমালোক মাতাসকলৰ মহিমা বহুত, বন্দেমাতৰম বুলিও গায়ন কৰা হয়। জগত অশ্বাৰ কিমান ডাঙৰ মেলা হয় কাৰণ বহুত সেৱা কৰিছে। যিয়ে বহুত সেৱা কৰে তেওঁ ডাঙৰ ৰজা হয়। দেলৱাৰা মন্দিৰত তোমালোকৰেই স্মৃতি সোধ আছে। তোমালোক কন্যাসকলে বহুত সময় উলিয়াব লাগে। তোমালোকে ভোজন আদি ৰান্ধোতে পিতাৰ স্মৃতিত থাকি বহুত শুদ্ধ ভোজন ৰান্ধিব লাগে, যাতে কাৰোৱাক খুৱালে তেওঁৰো হৃদয় শুদ্ধ হৈ যায়। এনেকুৱা বহুত কম আছে, যিয়ে এনেকুৱা ভোজন খাবলৈ পায়। নিজকে সোধা - মই শিৱবাবা স্মৃতিত থাকি ভোজন ৰান্ধোনে যাতে যিয়ে খায় তেওঁৰ হৃদয় পৰিৱৰ্তন হৈ যায়। বাৰে-বাৰে

স্মৃতি পাহৰি যায়। বাবাই কয় - পাহৰাটোও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে কাৰণ তোমালোক এতিয়াও 16 কলা সম্পন্ন হৈ উঠা নাই। সম্পূৰ্ণ নিশ্চয় হ'ব লাগিব। পূৰ্ণিমাৰ চন্দ্ৰমা কিমান উজ্জ্বল, পাছত কম হৈ-হৈ ৰেখা এডালহে থাকেগৈ। ঘোৰ অন্ধকাৰ হৈ যায় আকৌ পূৰা জাতিষ্কাৰ হয়। এই বিকাৰ আদি এৰি পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিলে তোমালোকৰ আত্মা সম্পূৰ্ণ হৈ যাব। তোমালোকে বিচৰা মহাৰজা হওঁ কিন্তু সকলোৱেতো হ'ব নোৱাৰে। পুৰুষাৰ্থ সকলোৱে কৰিব লাগে। কিছুমানেতো একোৱে পুৰুষাৰ্থ নকৰে সেই কাৰণে মহাৰথী, অশ্বাৰোহী, পদাতিক (পদযাত্ৰী) বুলি কোৱা হয়। মহাৰথী সংখ্যাত তেনেই কম। প্ৰজা বা সৈনিক যিমান থাকে সেনাপতি বা সেনাধ্যক্ষ সিমান নাথাকে। তোমালোকৰ মাজতো কমাণ্ডাৰ (সেনাপতি), মেজৰ (সেনাধ্যক্ষ), কেপ্টেইন (সেনাপতি) আছে। পদাতিকো আছে। তোমালোকৰ এয়া আত্মিক সেনা নহয় জানো। সকলো স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। তাৰ দ্বাৰাই বল পোৱা যায়। তোমালোক হৈছা গুপ্ত যোদ্ধা। পিতাক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্মৰ যি আৱৰ্জনা আছে সেইয়া ভস্ম হৈ যায়। পিতাই কয় - ব্যৱসায় আদি লাগিলে কৰা। পিতাক স্মৰণ কৰা। তোমালোক হৈছা জন্ম-জন্মান্তৰৰ প্ৰেমিকা, এজন প্ৰেমিকৰ। এতিয়া সেই প্ৰেমিকক পাইছা সেয়েহে তেওঁক স্মৰণ কৰা। আগতে যদিও স্মৰণ কৰিছিলো কিন্তু বিকৰ্ম জানো বিনাশ হৈছিল। পিতাই শুনাইছে - তোমালোক ইয়াত তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে। আত্মায়ে হ'ব লাগে। আত্মায়ে যত্ন কৰি আছে। এই জন্মতে তোমালোকে জন্ম-জন্মান্তৰ মলিনতা আঁতৰাব লাগে। এয়া হৈছে মৃত্যুলোকৰ অন্তিম জন্ম আকৌ অমৰলোকলৈ যাব লাগিব। আত্মা পবিত্ৰ নোহোৱাকৈ যাব নোৱাৰে। সকলোৱে নিজৰ নিজৰ হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰি যাব লাগিব। যদি শাস্তি খাই যোৱা তেন্তে পদ কম হৈ যাব। যিসকলে শাস্তি নাথায় তেওঁলোককে মালাৰ ৪ (আঠ) দানা বুলি কোৱা হয়। ৯ ৰত্নৰে আঙঠি আদি গঢ়ে। এনেকুৱা হ'বলৈ হ'লে পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ বহুত যত্ন কৰিব লাগে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) সংগমযুগত নিজকে স্থানান্তৰ কৰিব লাগে। পঢ়া আৰু পবিত্ৰতাৰ ধাৰণাৰে নিজৰ চৰিত্ৰ শুধৰাব লাগে, ট্ৰান্স আদিৰ ৰুচি ৰাখিব নালাগে।

(2) শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে কৰ্মও কৰিব লাগে, টোপনিও যাব লাগে, হঠযোগ নহয়, কিন্তু স্মৃতিৰ যাত্ৰা কেতিয়াও পাহৰিব নালাগে। যোগযুক্ত হৈ এনেকুৱা শুদ্ধ ভোজন ৰান্ধিব লাগে আৰু আনক খুৱাব লাগে যাতে যিয়ে খায় তেওঁৰ হৃদয় শুদ্ধ হৈ যায়।

বৰদান: যি কোনো সেৱা সঁচা মনেৰে বা লগনেৰে কৰোঁতা সঁচা আত্মিক সেৱাধাৰী হোৱা সেৱা যিয়েই নহওঁক কিন্তু সেইয়া সঁচা মনেৰে, লগনেৰে কৰিলে তেতিয়া তাত 100 নম্বৰ প্ৰাপ্ত হয়। সেৱাত থিংখিঙীয়া স্বভাৱৰ হ'ব নালাগে, সেৱা কেৱল কাম চলাবলৈ (নামমাত্ৰ) কৰিব নালাগে। তোমালোকৰ সেৱা হৈছেই বিপথগামীসকলক মাৰ্গ-দৰ্শন কৰাই শুদ্ধ পথলৈ অনা, সকলোকে সুখ দিয়া, আত্মাসকলক যোগ্য আৰু যোগী কৰি তোলা, অপকাৰীসকলৰো উপকাৰ কৰা, সময়ত সকলোৰে সাৰথি হোৱা বা সহায় সহযোগ দিয়া, এনেকুৱা সেৱা কৰোঁতাজনহে সঁচা আত্মিক সেৱাধাৰী হয়।

স্লোগান: নিজৰ সম্পূৰ্ণ স্বৰূপৰ আহ্বান কৰা তেতিয়া স্থিতি আৱাগমনৰ (তল-ওপৰ হৈ থকা) পৰা মুক্ত হৈ যাব।

!! ওম্ শান্তি !!

ওম্ শান্তি!!